

Medián je jméno nejstaršího zvonu na věži kostela

MEDIÁN



ÚČINKOVÁNÍ CECILSKÉ HUDEBNÍ JEDNOTY PŘI NÁRODNÍ POUTI, ŘÍM JUBILEJNÍ ROK 2025

Milá CHJ.

Ještě jednou Vám všem děkuji za to, s jakým nasazením během celého roku doprovázíte liturgii u nás.

O to víc mám radost, že se tak vydařila i národní pouť a že jste ji mohli doprovodit právě vy.

Snad to pro vás bylo kromě stresu a času stráveného na četných zkouškách aspoň trochu i povzbuzení!

Z mnoha reakcí vím, že pro poutníky ten váš zpěv určitě ano.

Takže díky!

Otec Jenda

Popisy cest nebo událostí mohou být často nudné. Jak je uchopit, aby čtenáři přiblížili atmosféru krásného a nepopsatelného zážitku?

My bychom se o ně s vámi chtěli podělit v co největší míře, koneckonců jsme tam každý z nás byli i za vás. Putovali jsme za naše blízké, za farnost i třeba za své kolegy z práce.

Jak to všechno začalo...

Byl červnový den 2024. Pátého. Spěchala jsem do práce, když mi najednou zvoní telefon a Hanka Frančáková z Kocliřova sháněla moji mailovou adresu. Nadiktovala jsem ji. To bylo asi u Hernychovy vily. Jen jsem došla do ZUŠky, další telefon. Vojta M. „Hele, Cílo, četlas zápis z ČBK?“ „Ne, nečetla.“ „Já v tom nejedu...!“ říká Vojta a já si otevírám poštu, kde je napsáno, že Cecilská hudební jednota a sbor Kolpingovy školy ze Žďáru zajistí hudební doprovod na Národní pouti v Římě v březnu 2025. No to je nadělení!

Nepatrnou poznámku drobným písmem pod čarou, že si sbor veškeré náklady spojené s touto cestou hradí sám, prozatím opomímám.

Doprava do Říma a ubytování

Nooo, tak to bylo těžký... v Jubilejním roce v Římě...

Navíc, kdo na tu pouť chtěl jet, už si honem honem nějaké ubytování taky sháněl. Šlo o rychlost a vytrvalost v hledání. Byli jsme domluveni se skupinou 30 farníků z Kutné Hory, že se pokusíme sehnat něco společně.

Bylo to čím dál obtížnější a zde máte taky odpověď na otázku, proč tato pouť nebyla nabídnuta i širší farnosti. Zkrátka počet členů scholy s několika rodinnými příslušníky dosáhl počtu 31 osob. Skupina kutnohořanů čítala dalších asi 30 osob.

Hlavou se mi začíná honit tisíce myšlenek, zda ano nebo ne, jak bychom to, propánakrále, zvládli s jedním tenorem a v takových prostorách? Nemůžu se soustředit, naštěstí právě v hudebce probíhají postupové zkoušky, a tak dávám všem jedničky.

Rozhodla jsem se, že zavolám oběma našim starším – Františkovi a Pavlovi, a také otci Jendovi a uvidíme podle jejich reakce. Docela mne překvapilo, že byli pro. Jendu tedy hned napadlo, kdo to zaplatí...? Aha!

Pak už jen stačilo zavolat Veronice a tu jsme nemuseli dvakrát pobízet, aby začala hledat ubytování a letenky a spřádat plány na naši velkou cestu.

V té době jsme pomalu přestávali doufat, že něco seženeme společně a počítali jsme, že budeme muset třeba bydlet po menších skupinkách v apartmánech za těžký prachy. Ale když říkám, že Veronika je vytrvalá, tak fakt je. Na italských stránkách objevila ubytování u španělských sester. Což by asi nebyl takový problém, kdyby milé sestry hovořily alespoň italsky a ne španělsky.

Nakonec ubytování máme, hurá tedy na letenky. My, co běžně nelétáme, tomu nerozumíme, tak jsme si nechali poradit od Vládi (Brokeše), od Jendy (Pitřince) i od dalších zcestovalých dobrodruhů. Obsazujeme skoro půl letadla.



Podzim 2024

Po opadnutí počáteční euforie začínám propadat panice. Teda ne hned, ale hned poté, kdy jsem měla navrhnout, **CO** budeme zpívat. Ono se to jednoduše řekne, ale když nevíte, ve které bazilice, který den ani jaké texty ke mši budou zvoleny... Tak jsem začala vylučovací metodou ve stylu – půst, období kolem 4. neděle postní, národní pouť, hymna jubilea, Češi, slavnostnost, atd... Navíc jsme byli požádáni, abychom doprovodili ještě křížovou cestu v bazilice sv. Pavla za hradbami. Veroniku hned napadl scénář, který se nakonec také beze zbytku uskutečnil (díky, Veru!).

Na zpívání při mši byly ve hře tři možné baziliky: Lateránská, Santa Maria Maggiore a San Pietro. Kde to na nás vyjde? Vylisovali jsme si (samozřejmě obrazně) Petra, ale ne černého, nýbrž svatého. A teď už začalo jít do tuhého.

Předjaří 2025

Hned po novém roce jsme se opět vrhli intenzivně do práce. Skoro každou sobotu jsme měli na faře soustředění po celé dopoledne. Do 100% účasti nám několikrát hodily vidle všelijaké choroby, ale to nás neodradilo.

Zkoušky nás bavily, jelikož byla vždycky výborná svačina. Počet zpěváků se ustálil na čísle 23.

Soprán: Anička S., Barča S., Boženka Ch., Dominika B., Eva J., Klára P., Majda H., Pavlína L. a Veronika P.

Alt: Jana T., Martina J., Maruška H., Maruška K., Maruška P., Vladka J. a Zuzka S.

Tenor: František H., Pavel Š., Petr L.

Bas: Pavel Ch., Pavel J., Karel T.



Řím nanečisto

Ale jak zjistit, že ubytování nevytvořila AI (čti Ej Áj), že ubytování skutečně existuje? Nejlépe osobně, že. A tak jsem se vydala začátkem února v předstihu s Veronikou a malým Ondrou na průzkumnou výpravu do Říma. Strávily jsme tam 3 dny. Letenky byly neohrožně levné, no, nekup to.

Zjistily jsme, že ubytování je na skvělé pozici, pokoje jsou krásné, jaká je snídaně a jestli je dostatek toaletního papíru na WC. Okukovaly jsme nesměle pravděpodobná místa našeho vystoupení a zkoušely jsme si představit, že tam brzy budeme stát my a mne při té představě polévalo horko. Veroniku ne, ta to má v paži.

Nás je asi dvacet, vejde se tam 60 tis. lidí; nazvučí nás? Kde vlastně budeme stát? Tyto a mnohé další otázky mi připravily mnoho bezesných nocí.

Na konci října jsme zabalili náš veliký scholový papírák (kufr) a do něj noty všeho druhu: od litanií po lidovky. Vydali jsme se do Kutné Hory na soustředění. A zpívali a zpívali. Taky jedli, abychom mohli zase zpívat. O naše fyzické i duchovní pohodlí se staral otec Vladislav a kuchař Jenda H. Noty jsme naskládali do provizorních desek, abychom ušetřili čas jejich rozdváním, ale abychom ho pak stejně ztráceli neustálým hledáním not správných.

Po návratu z Hory nás čekala pauza od nácvičku do Říma. Ale nacvičovali jsme na Vánoce, chodili na roráty... Jelikož stále nezazvonil u dveří fary tajemný mecenáš se sto tisíci v kapse, už nebylo na co čekat a po poradě s ekonomickou radou otec Jenda vyhlásil na naši cestu sbírku ve farnosti.

Protože bylo potřeba pojistit situaci, kdy varhaník může sedět na kilometry daleko od scholy, tak jsme povolali Viktora z Kutné Hory a jmenovali ho varhaníkem EXcurrendo, taky zpíval bas.

V lednu jsme už konečně věděli, kde a co budeme v Římě zpívat, takže se nám seznam skladeb zkrátil. A protože jsme asi blázni a máme rádi riziko, vymysleli jsme si (díky, Veru!), že kromě doprovodu písně z kancionálu (074 První zastavení) při křížové cestě vložíme ještě tři skladby a capella včetně Eli! Eli! Je to těžký repertoár, ale já někde v hloubi duše tušila, že to dopadne. Celý koncept křížové cesty se mi jevil jako dobře seřízený stroj, kde všechno do sebe zapadá. A když pak až na místě bylo rozhodnuto, že půjdeme s ostatní asistencí v průvodu, věděla jsem, že to prostě vyjde.

Na sobotních zkouškách jsme kromě zpěvu měli instruktáže k zabalení kufru, jak se pohybovat po Římě v MHD, kde jsou pítka, co si koupit k svačině, že je dražší kafe u stolu než u baru, jak projít bez úhony na letišti bezpečnostní kontrolou... Také jsme měli kromě oficiálního Průvodce poutníka (kniha, 320g) i vlastní brožurku s mapkou, jež se velice nápadně podobala té kutnohorské, kterou třeba vy ostatní znáte z našich farních poutí (2 g). ...Tu Veroniku to prostě baví...



Křížová cesta nanečisto

Před odjezdem jsme zazpívali v neděli 23. 3. v Ústí generálku křížové cesty. Chtěli jsme se alespoň trochu uklidnit a nějak ten čas, který zbýval do odletu, prostě vyplnit. Farníci byli pokusnými králíky, ale neříkejte jim to.

Po křížové cestě jsme stihli poslední rychlodotazy k cestě a licitování posádky auta otce Jendy s hodinou odjezdu. Posádce z Jendova auta se nelíbilo, že vyjedou dost pozdě a dali by nevím co za to, kdyby mohli jet dříve. Nenechal se přemluvit, a tak jedno jediné auto z pěti stanovilo odjezd 27. 3. až ve 4.10, zatímco ostatní jeli třeba už o hodinu dříve...

Konečně čtvrtek 27. března, odletáme...

Den před odletem mne postihl nějaký moribundus – kašel, veelická rýma. Litry vincentky a brufen zabraly vřdycky jen chvíli. Nespala jsem. Ještě o půl druhé jsem chodila po domě a snažila se usnout. Pak jsem konečně zabrala. To se to krásně spalo...

Ze snění mne vytrhl telefon otce Jendy, že je u nás nějaká tma a že bychom už měli jet. Jestli jste viděli film Sám doma v New Yorku, tak to bylo u nás podobné. Vystřelily jsme s Klárkou z postelí raketovou rychlostí. Doma jsme zapoměly jen svetry, deštník a láhev s pitím. Na letišti jsme sice dorazili poslední, ale stále včas. (Jenda: „Já vám to říkal...“)

Příjezd

Cesta letadlem proběhla bez větších komplikací. Každý seděl na jednom sedadle, na všechny se dostalo, letušky měly dokonce v zásobě dostatek nástavců na poutací pásy.

Při bezpečnostní kontrole holky dost pipaly, teda kontrolky pípaly, protože holky měly na sobě moc zlata a kovu. Letadlo letělo vysoko a rychle. Odlet v 8.20, před desátou jsme dosedali v Římě. Prasknul mi ušní bubínek. V Římě leje!!!

Ubytování

Veronika vybrala dobře. Bylo tam všechno – i záchod a postel a taky dobrá snídaně. V odpoledních hodinách jsme se jeli nejdřív představit svaté Cecilii do Trastevere. Jelikož právě nepřijímala návštěvy, museli jsme k Panně Marii, kde jsme spolu s poutníky z Kutné Hory slavili mši svatou. Krásné to bylo. Pak jsme se dostali do slavné baziliky svaté Cecilie a za 2,50 éček i k jejímu hrobu, kde jsme ji prosili o přímluvu na této cestě. Po návratu jsme měli v kapli u sester zkoušku, všichni zpívali krásně čistě, nic neslyším. Večer proběhlo u nás na pokoji lékařské konzilium. Víc nebudu prozrazovat, je to lékařské tajemství. Každopádně, koho by napadlo, že varhaníci s sebou na pouť vozí přesně ten lék, co jsem potřebovala? Díky, Viktoro a Vládo.

Ráno u nás na pokoji proběhla zase ranní vizita. Nic neslyším...



Po našem ubytování jsme vyrazili na náš první výlet do Věčného města. Vesele, trochu unaveně po brzkém vstávání a letu, ale s radostným očekáváním jsme vyrazili. Ještě než jsme došli k tramvaji, naučil jsem se první správné pravidlo římského chování. Když jsme stáli na přechodu, čekající na zelenou, tak se z davu ozvalo: „V Římě se nepřechází na zelenou, ale když nejedou auta“. Později jsem zjistil, že přecházet je potřeba, i když auta jedou. Někdy to byl sice adrenalin, ale nakonec vždy zastavila. Takže jsme bez úhony dorazili na zastávku a vyčkávali příjezdu naší „trojky“ (tramvaje číslo 3), která nakonec přijela. Cestou jsme pěkně viděli Koloseum i Circo Massimo. Na tomto místě mi dovolu, abych se podělil o jednu moji obavu, myslím si totiž, že těch Koloseí musí mít v Římě několik, protože následující 4 dny, ať jsme se hnuli kamkoli, skoro vždy jsme šli kolem nějakého Kolosea.

Naše kroky neomylně směřovaly k první římské bazilice na naší pouti. Tou bazilikou byla Basilica Santa Maria in Trastevere. Od Jendy jsme se dozvěděli, že bazilika neznamena křesťanský chrám, jak jsem si třeba já myslel, ale druh stavby, která byla původně využívána úředně a až později se z ní stává modlitebna (kostel). Tento konkrétní je postaven na místě, kde podle legendy v den narození Ježíše vytryskl pramen čistého oleje. Tento pramen dodnes symbolizuje sloup uvnitř, vedle oltáře. Historie baziliky sahá až do 3. století a je považována za nejstarší mariánský kostel v Římě.

A my jsme zde měli také první bohoslužbu, sloužili ji společně otec Jenda s otcem Vladislavem. Jednalo se také o naše první zpívání. Bazilika je nádherná, v apsidě je mozaika vyobrazující Krista korunujícího naši Paní, Pannu Marii. Je zde i mozaika Panny Marie kojící Ježíška, pro mě opravdu první setkání s podobným vyobrazením.

A tady bych málem zapomněl. U vstupu do baziliky Jenda vyhlásil soutěž: „Kdo najde českou stopu v atriu, dostane bonbon!“ V atriu je mnoho náhrobků prvních křesťanů, které sem byly přemístěny z katakomb, ale také se zde nachází freska navštívení Panny Marie. A právě tady jsem našel českou stopu: u Mariina domu je vyobrazen svatý Václav. „Hurá, vyhrál jsem bonbon!“ Hrdě se hlásím o zaslouženou odměnu. Jenže smůla, Jenda žádný po ruce zrovna neměl, že prý je postní doba a podobné výmluvy. Takže jsem vyhrál, a zároveň ne.

Poté jsme se pěšky přesunuli k bazilice naší milé patronky, tedy k bazilice Svaté Cecílie v Trastevere. Do poslední chvíle se člověku ani nechce věřit, že nějakou baziliku najde.

Nebýt věže, která je vidět daleko, tak to vypadá jako běžná ulice, snad i trochu zanedbaná. Najednou všichni kamsi zahrnuli a ejhle, jsme na nádvoří kláštera s bazilikou v čele. Bazilika stojí na místě, kde byl dům svaté Cecílie a jejího manžela Valeriána.

Velmi silným zážitkem pro mě byla socha před oltářem. Je vytesána z mramoru přesně podle posmrtné podoby svaté Cecílie. Přesto, že svatá Cecílie zemřela ve 3. stol. a její ostatky sem byly z katakomb přeneseny ve století 9., tato socha pochází až ze století 16. Když totiž v roce 1595 otevřeli její rakev, zjistili, že její tělo je v neporušeném stavu, v jakém byla pohřbena, což ukazuje právě ona socha.

Vzhledem k tomu, že v bazilice začínal jiný program, neměli jsme mnoho času na prohlídku samotné baziliky, ale naskytla se nám možnost podívat se do podzemí, kde se nachází vykopávky dvou antických domů - domu svaté Cecílie a koželužnické dílny. Je zde ale i nádherná krypta s mozaikou svaté Cecílie, svaté Anežky Římské a svaté Agáty.

Po prohlídce jsme venku ještě udělali společné foto a vydali se na ubytování, kam nás opět dovezla naše „trojka“.

Na ubytování nás čekala večeře z vlastních zásob a zkouška. No a po zkoušce? To už jsem jen zvládl sprchu a spánek.

Pravidelné „zmrzlinové nešpory“ u Fassiho jsem poprvé vynechal, ale v dalších dnech jsem si je nenechal ujít.



Zahajovací mše v Lateránské bazilice

Páteční dopoledne jsme spořádaně napochodovali do Lateránské baziliky na zahajovací mši svatou. Židle na nikoho z nás nezbyly, tak jsme vzali zavděk kdejakým sloupovým výstupkem, o který jsme se mohli opřít nebo se tam usadit. František obsadil jednu zpovědnici. Nicméně většina dam (těch prozíravých) se asi 45 minut přede mší postavila do fronty na WC, aby v klidu a pohodě strávily mši tam. Je opravdu zajímavé ve frontě na záchod klečet. Ze mše jsme utekli při závěrečné písni, abychom předběhli dav a pokud možno v klidu se přesunuli do baziliky sv. Pavla, což se víceméně podařilo.



Křížová cesta v bazilice sv. Pavla za hradbami

Atmosféra ve svatém Pavlu byla naprosto fascinující. Davy poutníků připravený předprogram nechával úplně v klidu. Scholae přidělili místo v sakristii. Když jsme stáli frontu na WC, o. biskup Pavel Konzbul se postavil s našimi děvčaty pokorně do fronty, že prý má „taky sukní“. Česali jsme se, strojili do alb, holky si malovaly na obličej všelijaké čárečky a tečky, a dost jsme se báli.

Viktor v domluvený čas – přesně v 16.00 nezačal hrát, jelikož TV Noe si potřebovala doříct ještě něco v televizi, takže když Vojta M. zazvonil na zvonek, ze kterého se nám rozklínaly zbývající ušní bubínky, vykročili jsme v průvodu jak hvězdy. Bez červeného koberce, zato blesků a cvakání fotoaparátů jsme si užili a na to tedy zvyklí opravdu nejsme. Ještěže tam nebyla módní policie...

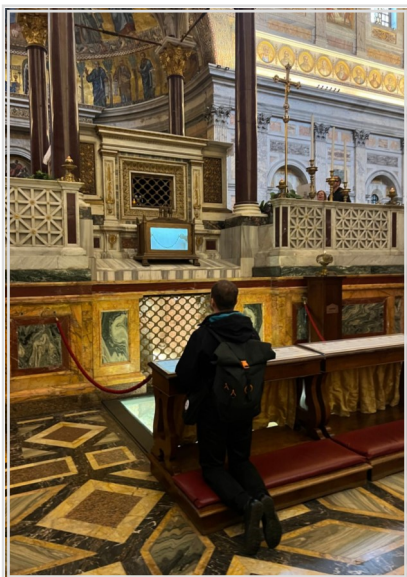
A pak to NASTALO.

Báli jsme se pohnout, dokonce Bára a Klárka zapoměly omdlít, jak stály přikované. Zpívali jsme jak o život a doufáme, že to bylo poznat.

Otec biskup Přibyl nás dosti pochválil dokonce hned v přímém přenosu.

Ceníme si toho o to víc, že víme, že je hudebník a byl aktivním varhaníkem.

Po křížové cestě nám spadl kámen ze srdce. Sice ne až zas tak velký, protože nás druhý den čekala mnohem větší a hlavně složitější výzva – mše v bazilice sv. Petra ve Vatikánu.



V Římě jsme bydleli u sestřiček a díky skvělé organizaci jsme už předem věděli, kdo bude na kterém pokoji. Já jsem spala na čtyřlůžkovém s Domčou Boháčovou a Barčou a Aničkou Suchomelovými.

Jednoho večera jsme se rozhodly pustit si film. Oním snímkem měla být kulturní klasika od Williama Wylera, Prázdniny v Římě. Všechny čtyři jsme se naskládaly na jednu postel, opřely se o zeď a začaly se dívat. Zničehonic se ozvala rána jako z děla a my seděly na zemi. Praskla pod námi postel a vypadly téměř všechny šprusle.

Naše záchranná mise nebyla tak jednoduchá, jak jsme si představovaly. Nechtěly jsme laťky zlomit a popravdě řečeno, neměly jsme tolik síly na jejich ohnutí. A tak jsme na to šly týmově: Dvě z nás roztahovaly železnou konstrukci, jedna se snažila laťku vsunout do rámu a ta čtvrtá stála připravená, aby chytala padající šprusle. Na původní místo jsme vrátily jednu, druhou, a při třetí nám obě předchozí opět vypadly.

Celých 56 minut jsme v plném nasazení a vysmáté „jako berušky“ bojovaly se dřevem, ale ani tak se nám tu poslední nepodařilo vrátit zpátky.

Zrovna ten večer se Jenda vracel z Nepomucena, kde jako bohoslovec a poté i kněz bydlel. Poslaly jsme mu zprávu „Ahoj Jendo, jak se vede?“ a dodaly, že řešíme menší problém... Jenda po chvíli dorazil k nám na pokoj a během 30 vteřin byla postel opravená.



Když jsme mu vyprávěly, co se stalo, sedl si na postel a začal na ní skákat. Paradoxem je, že tehdy už nic nespadlo.

Další večer jsme si film pustily znovu, tentokrát jsme ale měly plán. Na okenní parapet jsme postavily mobil, který celé naše počínání natáčel. Jak už asi tušíte, postel opět povolila. Opravy jsme vzdaly, místo toho jsme nahrávku zrychlily a přidaly znělku z Pata a Mata a Bořka stavitele.

Video jsme poté poslaly Jendovi se zprávou: „Ahoj Jendo, jak se vede?“ Jenda přišel podruhé, znovu vše opravil, ale tentokrát, když si vítězoslavně sedl na postel a začal skákat – prask! Postel znovu praskla. Dvě šprusle mu při opravě vypadly, takže přesně pochopil, jak jsme se předchozí večer cítily (přesto to zase zvládl během chvilky).

Z národní pouti jsme si tedy kromě spousty krásných zážitků přivezly i nečekaně cenné dovednosti jako týmovou spolupráci, vytrvalost a hlavně zkušenosti s opravováním poste.

Kterak jsem se seznámil s dalším svatým, a to v cizině...

František Hordějčuk

Kdysi dávno jsme byli pozváni do Vatikánu, abychom něco zapěli u sv. Pavla za „múrem“. Nu, což, řekl jsem si, těch 14 „zastávek“ křížové cesty jsme již 1 – 2 x dělali, a to za Heyla, a před odjezdem. Vždyť to tam snad nebude jiný než u nás.

Po úspěšném letu se společností Ryanair jsme zdárně doplachtili do města Říma. Ubytovaní – jak jinak – u rádo-vých sester, které již dávno pochopily, že je těžké udržet se naživu jen modlit-bami.

V pátek, v den, kdy se mělo uskutečnit naše vystoupení, jsme se přesunuli blíže ke kostelu sv. Pavla. Belhal jsem se za skupinou vedenou otcem Janem. Stále jsem byl vzadu, a když hrozilo, že se ztratím, tak se sestra Veronika ke mně vracela, a místo toho, aby mi po-dala roušku, tak vedla svou „už tam budem“.

Tato bazilika mi byla známá z dřívějších nájezdů výprav s dnešním arciděka-nem kutnohorským P. Vladislavem. Po nalezení sakristie jsme se zde jako sbor zahrnázili a jali se převlékat do našich ještě z domova pečlivě složených alb.

Ještě předtím jsme si byli vyzkoušet místo, odkud bychom měli zapět.

Vtom se to stalo. Po ustrojení jsem zjistil, že postrádám „svoje“ brýle. Ano, jsou to ty brýle, které mám pronajaty pro církevní účely od bohatého doná-tora. Ano, jsou to skutečně ty, které se se mnou pracně prokousávaly pašije-mi a dalšími zpěvy s malými notami. Měl jsem k nim blízký vztah. A tak jsem v sakristii znejistěl. Začal jsem hledat, nejdříve sám, nenápadně, pak více a více, nakonec usilovně. Vzpom-něl jsem si na svého manažera Jen-du, že by mohl pomoci. Měl přece černou róbu (rozuměj kleriku). Ihned doběhl a taky prohledával kde co. Už jsem čekal, že mi řekne, jestli jsem je snad nesnědl. NIC. Už jsem se rychle smířoval s tím, že budu bez nich. Venku se začalo stmívat, přesně jako v pašijích.

Načež jsem si vzpomněl, že mám s sebou svoji ošetřovatelku, co mi dělá manželku. Tak jsem jí vzkázal, ať mi půjčí svoje brýle, ale nemohla je najít taky. Diskuzi Jendy a Míly zaslechla blízko stojící Hana F., známá z Kocliřova.

Okamžitě věděla řešení: „To se musíme pomodlit ke sv. Antoníčkovi!“ Trochu poodešla a hned se-pjala ruce... No a já jsem sáhl do kapsy kalhot a brýle byly na světě! Běžel jsem je vítězoslavně ukázat celému kostelu.

Pak jsme v klidu obřady zahájili. Křížová cesta nezněla nikdy tak pěkně! Moc se nám povedla! Snad to je slyšet i v nahrávce?

Závěr: Neházejte flinty do pšenice, těch svatých je tolik, jen vědět, co který má na starosti. Jelikož jsme se i šťast-ně navrátili (sv. Kryštof), tak si o tom se sv. Antonínem budu muset promluvit, a zejména poděkovat. (Něco si též o něm přečtu).

Usnesení: Díky!



Tak to je samostatná kapitola.

Pokud vám trochu slouží nohy, je nejjednodušší se po Římě pohybovat pěšky. Hlavní památky i poutní místa jsou celkem blízko od sebe. Nepotřebujete shánět, kde se dají koupit správné jízdenky. Neřešíte, kdy a jaký autobus či tramvaj pojedje – neexistují zde totiž jízdní řády vyvěšené na zastávce, ale odjezdy si musíte si najít v aplikaci Google maps anebo čekat, že něco přijede, a to za předpokladu, že víte, jakým spojem máte jet. O dost jednodušší je římské metro, kde stačí znát správný směr, souprava pak jezdí každou chvíli.

Protože ne všichni si mohou troufnout chodit pěšky všude, nabídla jsem se, že budu doprovázet skupinu jezdících. Nastudovala jsem si tedy všechny možnosti a způsoby nákupu jízdenek a jejich použití a pokusila se je potřebným poutníkům vysvětlit. A že těch možností je: od nejjednodušší papírové jízdenky přes sofistikovanou aplikaci na jízdenky v mobilu a ještě sofistikovanější používání platební metody Tap & Go® - tedy placení jízdenky kartou přímo v dopravním prostředku. A k tomu ještě postup používání: označím, nastoupím, přestoupím, označím, vystoupím...nebo nastoupím, označím, vystoupím, přestoupím, neoznačím, vystoupím atd. ... a po 100 minutách papírovou jízdenku vyhodím.

Každý se rozhodl pro nějaký jemu vyhovující způsob a po přistání v Římě došlo na lámání chleba. Aspoň jednu papírovou chtěl pro jistotu z naší dvoj skupiny (Ústí a Kutná Hora) každý. Ale jak se zdá, menší letiště Ciampino nebylo na takový zájem připraveno, a tak za chvíli spustili roletu se slovy: „Jízdenky už nemáme!“

Ti mobilní si z toho nic nedělali, však zaplatí kartou. Tato metoda se leckomu po vysvětlení na poslední zkoušce zalíbila jako nejpohodlnější... Chyba lávky! Hned při první jízdě z letiště jsme se v autobuse setkali s nefunkční čtečkou karet! Co teď? Nakonec na to vyžráli ti, kdo si doma stáhli aplikaci a koupili si do ní lístky. Stačilo jen lístek aktivovat. Ostatní vyžebřali jízdenku od těch, na koho ještě zbyla, nebo jeli první jízdu asi načerno. Jak jsme později v autobuse zjistili, nebyli jsme na tom zase tak zle, byli tam i cestující (ne naši), kteří zkoušeli použít i jízdenku na vlak.

A tak jsme první večer také strávili čas sháněním jízdenek na MHD. Nakonec jsme objevili malou trafiku kousek od našeho ubytování, kde jsme trochu neochotně prodavače udělali za ty tři dny na jízdenkách docela tržbu. Dokud jich měla dost, tak jsme její nevlídný obličej trpělivě vydrželi a jejímu mumlání jsme naštěstí nerozuměli.

Během těch několika málo dní jsme systém pochopili. Pokud fungoval, jak měl. Při používání aplikace si totiž musíte jízdenku aktivovat a pro jízdu metrem ji musíte do dvou minut označit u čtečky s modrým světýlkem, abyste mohli projít turniketem.

Nejednou se stalo, že se při vstupu do metra vytvořila fronta nebo se aplikace jejich majitelům nenačetla včas. Nebo čtečka aplikace nefungovala a otevření turniketu si pak museli vyžádat na obsluhu, případně projít násilím. Nutno však říct, že jsme si u toho užili i dost legrace a nakonec jsme vždy dostali všude a všichni.



A jak na tom byla pěší skupina?

Tě stačilo „nasadit cvičky“, vyrazit a držet se na dohled za otcem Jendou, který uličkami Říma mezi auty zaparkovanými i jedoucími proplouvá s neochvějnou jistotou i rychlostí až mu při tom vlálo cingulum a děvčatům vlasy. Při tom ještě stíhá vyřizovat došlé zprávy a ukazovat rukama kamsi, kde se nachází kdejaký zajímavý šutr nebo dokonce nějaký kostelík.

A tedy pokud se do Říma někdy vypravíte, určitě vyzkoušejte oba způsoby pohybu městem, stojí to za to.

Druhý den Národní pouti, sobota 29. března

Cesta do Vatikánu

Audience s papežem byla ze známých důvodů zrušena. I přes tento smutný fakt jsme nakonec možná byli i trochu rádi, protože jsme byli uhoštěni a indisponovaní již po pátku. Už na snídani jsme viděli, že je zle: Pavla Ch. chytla záda! S vypětím sil se dobelhal na snídani. Všechny samozvané i studované zdravotní sestry hned naběhly a radily, co je na to nejlepší.

Ale jak vyřešit tuto zapeklitou situaci? Řím narvaný lidmi, už samotný přesun do metra je výkon, natož projít všemi kontrolami a nekonečné čekání v ještě nekonečnějších frontách. Pomohla znalost terénu, rychlé rozhodování a tlačinka na správných místech. Otec Jenda objednal taxíka a ten Pavla Ch. a nakonec i Františka H. (aby se Pavel nebál) odvezl do poutního domu Velehrad, kde pány čekala černá! dodávka s řidičem, která s nimi nacouvala téměř až do baziliky sv. Petra.

Schola se po mnohých peripetiích se vstupem do baziliky (rozuměj: ti, co nás měli pustit, nepřišli a ti, co nás pustit nechtěli, nás opravdu nepustili) uvelebila co nejbližší vchodu do liturgického prostoru konfese blízko baldachýnu a čekala, než skončí předcházející mše.

Nebylo moc času, už byly skoro dvě hodiny, tak jsem se šla podívat, jakým způsobem bude postaven sbor a abych zjistila alespoň zhruba, kde se nacházejí varhanní skříně od pojízdného hracího stolu. Cestou jsem potkala Vojtu Mátlu.

Za pochodu jsme proběhli liturgii. Asi takto: Vojta listoval brožurkou Průvodce poutníka a říkal: „Tady to je jasný, tady taky, tady chvilku počkáte a pak, až tam naběhnou, tak začnete, důležité je včas skončit, tady to bude delší a pak až se půjde k oltáři sv. Václava, tak tam bude chorál, pak modlitba, biskup Malý řekne něco ve stylu „S božským dítětem Máti..“ (tak to určitě neřekl) pak hymna, papežská hymna a ještě byste mohli na konec dát hymnu Jubilea? To by bylo fajn. Jo, a možná bude pan kardinál dávat biskupské požehnání latinsky, umíte to? A taky možná bude zpívat úvod k Otčenáši. Kolik máte těch invokací k litanii? Ještě by to někdy chtělo...Co takhle mučedníci Austrálie a Oceánie? Znáte?“ Domalovávali jsme si do not, co se dalo.

Záchod? To si přece stihnete doběhnout na ten venku, ne? Oblékli jsme si tedy alby, to by mělo ve Vatikánu zabrat, vypadáme důstojněji, a v doprovodu fešného bohoslovce Radka jsme odběhli. Druhá skupina scholy navštívila snad nejtajnější záchod v bazilice – úplně vepředu za papežskou katedrou. Životní zážitek.

Varhanní stůl – tak to bylo další překvapení: byl plovoucí! Rejstříky jsme použili s Viktorem skoro všechny, přesto jsme varhany v našem místě skoro neslyšeli. Ale hlavně: neslyšeli jsme se vůbec – ale jakože vůbec. Copak já, já byla ty dny skoro hluchá, ale že to říkal i Viktor. No potěš. Navíc jsme dostali pouhých 10 minut na zkoušku, víc ani ránu. V televizi byl zvuk pak zesílený, ale v reálu to bylo velmi stresující.



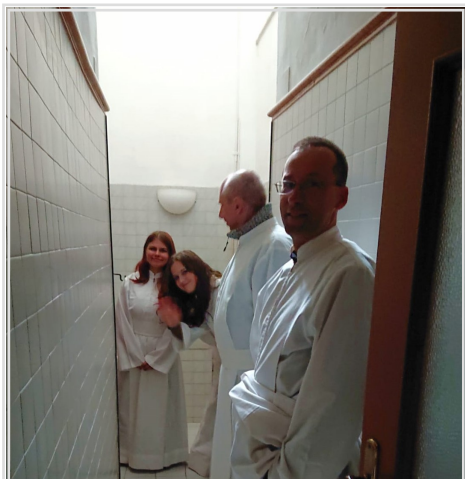
Hlavní mše v bazilice sv. Petra

U varhan jsme se s Viktorem během mše střídali. To asi nikdo neví, protože jsem za nimi nebyla vůbec vidět. Ale vysvětluje to, proč jsem na sobě neměla albu. Hrát v ní totiž jde jen velice mizerně.

Myslela jsem na to, jak Pavel zvládá ta svoje bolavá záda, ale on na sobě nedal nic znát. Barunce se udělalo při kázání slabo, a tak za tím červeným paravánem měla nohy nahoře a spapala celou tabulku čokolády. Bude si muset, chudinka, to inspirativní kázání otce biskupa Kročila poslechnout ze záznamu.

Na závěr se celou bazilikou rozléhal svatováclavský chorál a česká hymna z dvou tisíců hrdel poutníků.

Mše utekla, ani nevím jak. Byl to turbulentní zážitek! Ale na duchovní rozjímání při mši opravdu nezbyval čas. Ostatně to nebylo naším úkolem. Naším úkolem bylo stát věrně ve službě, plnit zadané úkoly a vydávat svědectví o Kristu v našem společenství prostřednictvím zpěvu.





A jak jsme neměli čas před bohoslužbou, tak po ní ano. Nikdo nás nevykazoval ven. V klidu jsme se rozhlíželi, fotili se a užívali si nejposvátnějšího prostoru na světě.

Zpívali jsme v Římě, v samém srdci církve, ne u katedry, ale u konfe-se (tj. na hrobě sv. Petra, kde má pravomoc sloužit mši jen papež a ten, koho papež pověří). Ano, kdyby ji sloužil samotný papež, to by víc bylo... Dnes jsme pravděpodobně historicky dosáhli vrcholu „kariéry“ chrámového sboru, což se pravděpodobně už nebude nikdy opakovat. To byl DEN. (...který připravil Pán.)

Zasloužená odměna

Bohoslužba končila kolem 17.hodiny. Cestou jsme se na svatopetrském náměstí ještě stihli vyfotit s otci biskupy Přibylem a Davidem. Pomalu jsme se vraceli na ubytování. Už v klidu, metro nebylo narvané. Přesto naši skupinu potkala politováníhodná událost: Maruše a Láďovi byly ukradeny mobily přímo před našima očima. Naštěstí se našlo hned plno pomocníků, kteří pomohli a vytelefonovali vše potřebné, zablokovali všechny účty. Jen ty fotografie...

Večer jsme se vydali do blízké, den před tím Jendou zamluvené restaurace na večeři. Úleva byla znát na všech. Dostala jsem kytici růží, což jsem vůbec, ale vůbec nečekala a moc mne to dojalo i překvapilo. Výborné italské jídlo i voda po italsku proměněná ve víno nám dokázaly pozvednout náladu.

A že jsme byli po večeři ještě hladoví a mlsní, zašli jsme si do zmrzlinárny Fassi na nejlepší zmrzlinu v Římě. Kytice přečkala dva dny bez úhony na ubytování v bidetu. Dokonce se mnou letěla i domů.

Otec Jenda se o nás všechny velmi otcovsky staral, hned tu a hned zase tam, ještěže má tak rychlé nohy a pusy. Jendo, děkujeme!

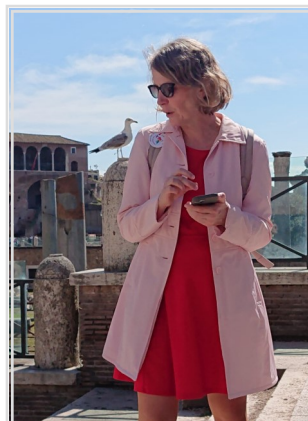


Mše svatá v Bazilice Santa Maria Maggiore
Máme volno!

Neděle nás přivítala krásnou modrou oblohou a změnou času. Na rozdíl od té ústecké neděle jsme si mohli přispat, vyráželi jsme až v deset hodin, a to na procházku římským parkem Borghese přes Španělské schody, kolem Fontány di Trevi s improvizovaným obědem a pak pěšobusem kolem Kolosea k Santa Maria Maggiore na závěrečnou bohoslužbu, která byla pro nás v 15.00.

Už bez povinností. Tedy kromě Marušky Kaucové, která četla přímlyvy. Tak jsme mohli být zase na něco hrdí a doufáme, že vy taky. Já jsem při zpěvu sboru AG Kroměříž zcela nekřesťansky analyzovala, jak se asi sbor cítí, jak jsou/nejsou nazvučení, jaký zvolili repertoár, lidovku z kancionálu, jaké frázování.

Takže opět bez usebraného zážitku.



Myslím, že mi to bude všechno docházet. Ještě týden poté, co jsme dorazili domů a kdy píšu tenhle článek, nejsem schopná fungovat, aniž by mi před očima neběžely obrazy z Říma.

Po mši svaté v bazilice mě čekalo přátelské posezení s otcem Vladislavem, „naším“ varhaníkem Viktorem, s Veronikou a Kristýnou – ředitelkou chrámu sv. Barbory z Kutné Hory - u dobré kávy ve venkovní zahradce. Bylo to velmi milé setkání, ostatně jako vždy.

Večerní program pro ty, co stále nemají dost

Otec Jenda je nadšený, ale tolerantní sportovec. A tak se s ním na večerní pěší procházku po Římě nebála vyrazit ani těhotná žena, která dostala chuť na pravé italské tiramisu. Co bychom pro ni neudělali?

Měli jsme skvělou polohu ubytování, skoro všude to bylo v docházkové vzdálenosti. Vzali jsme to přes baziliku Santa Croce in Jerusalemme, kolem Lateránské baziliky do Nepomucena.

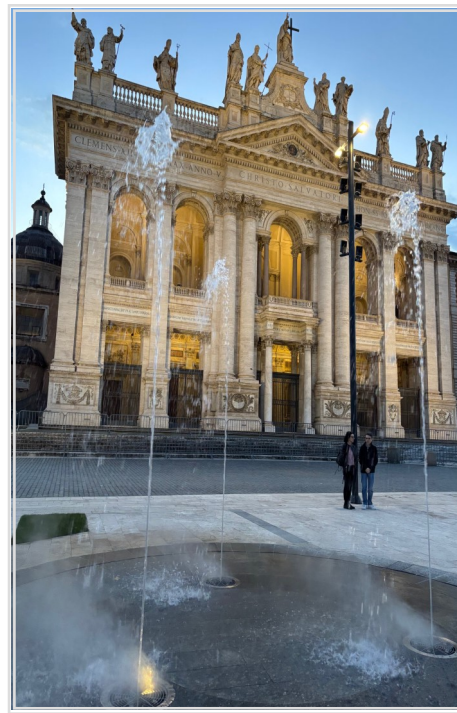
Tam zrovna hodovala celá ČBK a jejich hosté, takže jsme se tam museli chovat dost nenápadně. Přesto jsme si tuto kolej pro české studenty studující v Římě prohlídli od fontánky s želvičkama až po střechu.

Měli jsme tu dvě přednášky o historii této papežské koleje - první od otce Jendy a druhou od Vojty Mátlá. Ta byla obsažnější a přerušovaná modrými obláčky dýmu z fajného doutníčku (my jsme byli pouze pasivní kuřáci).

Dostali jsme i drobků z biskupského rautu, což jsme nepředpokládali ani nepožadovali, ale milá sestra Vojtěcha, když spatřila otce Jendu a krajany, celá zjihla a hned nám nabízela sladké řezy, takže jsme pak slibované kupované tiramisu museli do břich natlačit navrch.

Večerní dávka cukru v nás vyvolala až euforické stavy, kdy jsme v síle tohoto pokrmu ještě chtěli spatřit noční baziliku sv. Petra. Naštěstí měl někdo rozum, tak jsme tam už nejeli.

Padli jsme do postelí vyčerpaní, ale spokojení.



Z pozdravů naší skupině...

Milá CHJ, chci vám všem také moc a moc poděkovat za milé společenství, za to, že jsem se mezi vámi (jako "cizinec" z HB) cítil velice příjemně a že jsem mohl s vámi a díky vám prožít plno úžasných okamžiků v Boží všudypřítomnosti. Děkuji vám všem za tu krásnou pouť, okamžiky a zážitky, ze kterých budu jistě dlouhou dobu čerpat. Mějte se krásně, dobře se dopravte domů a ať vám to stále tak úžasně zpívá. Všechny (i ty již v UO) zdraví Pavel Š.

Děkuji za přivítání a spolupráci, moc jsem si to užil. Jste super parta a jsem rád, že jsem jí mohl být součástí. :) Viktor.

Milá Cilko, nečekaně milé ohlasy na sobotní zpěvy se objevily i těsně před nástupem do letadla. Dal jsem se náhodně do řeči s jedním mladým mužem a vyloupil se z něho kněz. VELMI cenil Eli, Eli - znal i autora, tak asi skladbu zná. Velké uznání za provedení. Petr L.

Děkujeme za pozdravy, také na vás myslíme a sledujeme v televizi. Krásně jste zpívali. Je to pro nás povzbuzení, požehnání a veliká radost slyšet a vidět vás zpívat u sv. Pavla. S dojetím Pavel a Vlastička.

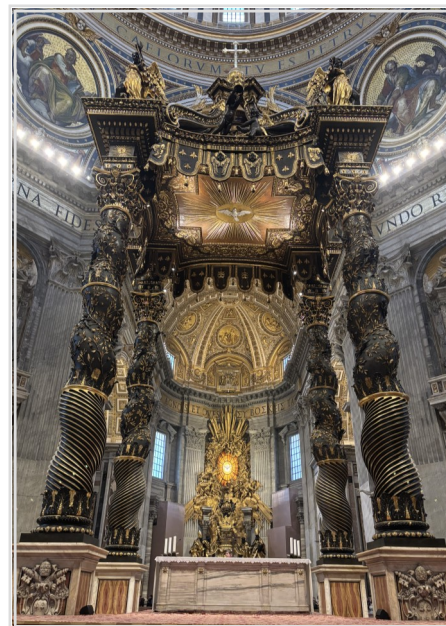
Poutníci naděje v Římě, děkujeme vám. Hanka R.

Milí! Cilko a všichni zpěváci. Pozorně jsem poslouchala a sledovala včera Křížovou cestu a dnes mši sv. Jsem nadšená z vašeho doprovodu a těším se ještě na zítřejší bohoslužbu. Díky za nás, všechny členy CHJ. Užijte si hezký večer a v pondělí šťastnou cestu domů. Jste skvělí!!! Pa. Jana D.

Děkuji za krásný duchovní zážitek. Veru, zpívali jste nádherně! Užijte si další část poutě, ze srdce díky. Dáša.

Dívám se zpětně a smekám před vámi. Neskutečný výkon, ústecká schola je prostě top! Hanka

Ahoj Cilko. Krásně překrásně jste v Římě zpívali. Historicky asi poprvé zněl u sv. Petra i Olejník a Eben. Byl jsem hrdý na svůj rodný kraj! Bylo krásné vidět i Marušku H. Zdravím z Opavy. Petr



Návrat „na zem“, pondělí 31. března

Katakomy a odlet

V pondělí ráno jsme se začali trousit zpět do České republiky. Po částech, aby to nebyl takový šok. Zbytek výpravy se vydal do katakomb svatého Kalixta k původnímu hrobu svaté Cecilie. Tam jsme měli i mši svatou.

Po dalším improvizovaném obědě v parku nastal čas odjezdu na letiště a rozloučení s Římem. Tak zase někdy příště...

Cestou zpět mi praskl i druhý ušní bubínek. Au!

Milá farnosti a všichni, kdo jste dočetli až sem: chtěla bych vám za celé společenství scholy Cecilijské hudební jednoty poděkovat za podporu a krásná slova, která jsme od vás slyšeli. Věřte, že jsme byli v Římě i za vás a že jsme na vás všechny pamatovali v modlitbě.
Cílka Pecháčková



Medián - občasník

vychází jako příloha
Informačních novin ústecké
farnosti – INUF
Květen 2025

Texty:

Cecilie Pecháčková
Karel Trávníček
Marie Kaucová
Veronika Poslušná
František Hordějčuk

Foto:

Veronika Poslušná
Jan Hordějčuk
Pavel Špindler
Cecilie Pecháčková a další

Korektura:

Jana Divišová